

Közösség, közélet, közjó

Borbélyné Bíró Ildikó nevét a budakeszi leginkább a szeptember közepi Romkert Teátrum szervezőjeként ismerhették meg. Politikai pályafutása a budakeszi polgári körökből indult. A tavaszi választásokon – meglepetésként – a budapesti FIDESZ-listáról jutott be országgyűlési képviselőként a parlamentbe.

– Épp, hogy csak megkezdte képviselői munkáját, máris belekerült a sűrűjébe. A parlament ugyanis a nem rég befejeződött nyári ülésszak alatt fogadta el a sokak által máris vitatott és nagy felháborodást kiváltó megszorító csomagot. Ellenzéki képviselőként hogyan látja ezt a munkát?

– Valóban így van, rögtön egy krízis helyzetbe csöppentem. A parlamenti többség a Fidesz-KDNP frakció egyet nem értése és tiltakozása ellenére próbálja véghez vinni azokat a törvénymódosító intézkedéseket, amik nagyon hátrányosan érintenek szinte mindenkit ebben az országban. Nagyon nehéz szívvel tűri ezt az ember, még akkor is, ha az elektronikus szavazásnál folyamatosan a „nem” gombokat nyomogatja. Ezek a kieroletett törvények az egész országot testi, lelki, anyagi romlásba fogják vinni. Nekem, mint újoncnak ezt nagyon nehéz elviselni.

– Annak ellenére, hogy újoncként definiálja önmagát, tudomásom szerint már ezen rövid idő alatt is volt néhány olyan megnyilvánulása, amelyekre többen is odafigyeltek. Tudna ezekről mesélni?

– Igen, az első esetben a közoktatási törvény azon módosítása ellen emeltem fel a szavam, amely úgy rendelkezik, hogy a pedagógusnak a munkáltató négy óra többlet-munkát rendelhet el, mégpedig ellenszolgáltatás nélkül. Ezt jogtalannak tartom és olyan, mintha egy törvénytelen séget foglalnánk törvénybe. Az ilyen típusú munkavégzésre két történelmi példa is létezik, a középkorban ezt úgy hívták, hogy robot; a Kádár-rendszerben pedig úgy, hogy kommunista szombat. Ez utóbbival kapcsolatban igen rossz emlékeink vannak, tehát nem lenne jó, ha bekerülne a törvénybe. Semmiképpen sem tudunk egyetérteni a pedagógusok jövedelemcsökkentése árán végrehajtott óraszámemeléssel, aminek a célja az, hogy olcsóbbá tegyék az egyik pedagógus munkáját, és könnyebbé tegyék a másik elbocsátását. A foglalkoztatás általános elveivel sem fér össze, hogy valakitől a munkáltató ingyen kérjen többletmunkát. Az viszont már kifejezetten alkotmány sértő, ha két azonos

besorolású pedagógus bére úgy lehet azonos, hogy közülük az egyiket a munkáltató négy órával többre kötelezte. Szerintem ez nem reform, hanem a pedagógus társadalom megsarcolása. Természetesen a felsőoktatási törvénymódosításban szereplő úgynevezett képzési hozzájárulással sem értek egyet, mivel ez sokmillió terhet ró a szülőkre, különösen az egyidejűleg két vagy több gyermeket taníttatókra. Növeli a rossz anyagi helyzetű, leszakadó rétegek hátrányát, és csökkenti a társadalmi mobilitást. A tandíjat tudjuk, hogy a kormány igazságosnak tartja, ám szerintem nem igazságos, és nem is tisztességes a választási kampányban ingyenes diplomát ígérni és azt állítani, hogy nem lesz tandíj, majd hatalomra kerülve bevezetni azt.

– Úgy hallottam, hogy már komoly szakmai tanácskozáson is részt vett az ENSZ kisebbségi ügyi szakértőjével. Ez hogyan történt?

– Valóban így van. A sors szeszélye folytán a parlament Emberi jogi, kisebbségi, civil- és vallásügyi bizottságába kerültem, melynek elnöke szintén a Fidesz színeit képviselő Balog Zoltán. Az ENSZ kisebbségi ügyeinek független szakértője, Gay McDougall asszony júniusban járt Magyarországon, elsősorban azzal a céllal, hogy tájékozódjon a romák, és azon belül a roma nők helyzetéről. Bizottságunk június 29-én fogadta a szakértő asszonyt, akinek újdonsült kinevezéséhez személyesen is gratuláltam. Külön öröm számomra, hogy egy nő neveztek ki erre a feladatra, mert a kisebbségi lét általában egyúttal nehéz sorsot is jelent, és tapasztalatom szerint a nőkben nagyobb ez iránt az együttérzés. Felhívtam a figyelmét arra, hogy a romák klasszikus, hagyománytisztelő családmóddal szerint élnek, így a roma nők helyzete csakis férjükkel együtt javítható, segíteni rajtuk csakis családjukkal együtt lehet. A probléma kezelése pedig nagy tapintatot igényel. A hivatalos programon túlmenően a szakértő asszony külön figyelmébe ajánlottam, hogy ha további látogatásokat tesz a térségben, ismerkedjen meg a határon túli magyarok életével, így a székelyekkel és a moldvai csángókkal is, akik a középkorból itt maradt etnikai csoportot alkotnak, a magyar nyelv egy speciális nyelvjárását beszélik, a nyelvük és katolikus hitük adja kultúrájuk legfőbb alapját. Sajnos időnként még a hivatalos román kommunikációban is „*furcsamód magyarul beszélő román népcsoport*”-ként tartják őket számon, holott ezek az emberek magyarok, és magukat is magyarokként határozzák meg. McDougall asszony

mindezt nagy érdeklődéssel hallgatta.

– Ön elsősorban a polgári körök világából érkezett a parlamentbe. Hogyan tekint rájuk, mi-
ben látja az ő szerepüket? Munkája során kíván-e rájuk támaszkodni?

– Természetesen nagy szükségem van segítő támogatásukra, ezt abban a levélben is megfogalmaztam, amit a választások után minden számomra kedves személynek elküldtem. Ebben megírtam, hogy számíthatnak rám, ott vannak a lépéseimben, a mozdulataimban és a szavaimban. Hiszen amit most tovább viszek, azt tőlük kaptam. Szeretnék kiállni azokért a dolgokért, amit velük együtt fontosnak tartotunk, így különösen a hitért, a kultúráért, barátaimért, közösségemért és a hozzám forduló emberekért. Mindemellett azonban elengedhetetlen a polgári körök pontos szerepének meghatározása. Ebben a tekintetben fordulóponthoz értünk. Véleményem szerint nem az a feladatuk - feladatunk, hogy a nagy politikára vonatkozó tanácsokat adjanak Orbán Viktornak és nem is az a szerepük, hogy nagy politikára vonatkozó felhívásokat kapjanak tőle. Természetesen a szeretetükre és néha bizony a segítségükre továbbra is nagy szükség van. Az is felemelő érzés, mikor olyan sokan összetalálkozunk egy – egy nagyrendezvényen. De az elnök úr eredeti szándéka is az volt, hogy a polgári körök egy újjáéledő közélet szövetei legyenek. A közjó és a közakarát megjelenítőiként az elsorvadt helyi közélet kitalálása, létrehozása és működtetése lenne az elsődleges feladatuk. Szerintem a Fidesz elnöke igen örülne, ha azt tapasztalná, hogy ez nemcsak létrejött, hanem rendíthetetlenül működik is, függetlenül a körülményektől. A polgári létnek nem az a lényege, hogy van egy meghatározott mennyiségű vagyoni, hogy értelmiségi vagyok-e, hogy kertés házban lakom, vagy sem. A polgári lét lényege az, hogy függetlenül gondolkodom, észreveszem a tennivalót, magam megragadom, ehhez társakat keresek, és együtt elvégezzük, amit kell, ami előbbre viszi az életet a közvetlen környezetünkben. Közösség, közélet, közjó. Éppen ezért lakótelepi ember is lehet polgár, ha mindezt elfogadja. Az nem polgár, aki odébb rúgja a szemetet a lépcsőházban, bármekkora a vagyona, de mindenképpen polgár az, aki azt felveszi, mert nem bírja nézni. Az lenne jó, ha a lakóteleptől az utolsó tanyáig a közjóért és az élhető környezetért érzett közös felelősség hatná át az embereket. Ez mindannyiunk boldogulását szolgálná.

Antalóczy Péter

